Capitolul 22
Reîntoarcerea la Ghilgal a celor două seminţii şi jumătate şi altarul «Martor»

Iosua a vorbit deja celor două seminţii şi jumătate înainte de cucerirea ţării (Iosua 1,12-18) despre reîntoarcerea acestora. Acum sosise timpul pentru cei supuşi serviciului militar obligatoriu să se reîntoarcă la familiile lor aflate de partea cealaltă a Iordanului. Capitolul 22 descrie această reîntoarcere şi urmările ei nemijlocite pentru Israel.

Situaţia celor două seminţii şi jumătate

Ca să se înţeleagă situaţia acestor două seminţii şi jumătate trebuie să revenim la cauza despărţirii lor de celelalte seminţii ale poporului. Ei s-au decis conştient să locuiască în ţinutul Galaad, fără să traverseze Iordanul: «Să nu ne treci peste Iordan» (Numeri 32,5). Rugămintea lor a fost prezentată lui Moise ca semn de subordonare şi smerenie.: «Dacă am căpătat trecere în ochii tăi», însă în realitate ei luaseră demult hotărârea, şi mai târziu nimic nu-i mai putea convinge s-o schimbe. După ce a fost pusă condiţia de a participa la cucerirea ţării (Numeri 32,20-32), Moise le-a dat ţinutul ales de ei. Deci Dumnezeu a permis aceasta, fără ca voia Lui să corespundă acestui procedeu.

Este foarte important pentru noi creştinii să înţelegem această atenţionare cu privire la hotărârile egoiste, care se repetă de mai multe ori în istoria lui Israel. De exemplu la trimiterea iscoadelor, ca să cerceteze ţara (compară Numeri 13,3 cu Deuteronom 1,22), sau la alegerea unui împărat şi prin aceasta lepădarea lui Dumnezeu (compară 1 Samuel 8,7.22 cu Osea 13,11). Dumnezeu ne lasă uneori propriei noastre voinţe ca prin urmările ei amare să ne înveţe lecţia pe care n-am fi învăţat-o în părtăşia cu El. Însă din aceasta să nu tragem concluzia, că Dumnezeu consideră tot ce facem noi ca fiind bun, că va pune pecetea binecuvântării Lui pe ceea ce facem. Cu toate că aparent părea că Dumnezeu aprobă – în mod deosebit cu privire la binecuvântarea, pe care Iosua le-a dat-o în har (versetul 6) – situaţia celor două seminţii şi jumătate nu era potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Istoria lor ulterioară a dovedit aceasta.

Mesajul adresat de Iosua acestor seminţii (versetele 1-8)

Iosua a recunoscut celor două seminţii şi jumătate, că ele şi-au respectat făgăduinţa. Ele erau curate în această chestiune şi prin aceasta erau eliberaţi de blestemul sever: «Să ştiţi sigur că păcatul vostru vă va ajunge» (Numeri 32,23). Să ne amintim mereu, că Dumnezeu este Cel înaintea Căruia trăim. El este Cel care cercetează inimile noastre şi rinichii noştri (Ieremia 17,10).

Iosua i-a binecuvântat şi le-a recomandat insistent să respecte Legea şi să iubească pe Domnul, şi să-I slujească. Mai târziu el a folosit aceleaşi expresii ca să atenţioneze pe celelalte seminţii în momentul despărţirii lui (versetul 5; Iosua 23,8). Aceasta scoate în evidenţă unitatea celor douăsprezece seminţii ale poporului lui Dumnezeu. Toate sunt subiectul eforturilor Sale.

Altarul «Martor» (versetele 9-12)

Problemele au început după reîntoarcerea seminţiilor în ţinutul Galaad odată cu construirea altarului «Martor». Era un altar „a cărui mărime izbea privirile», care a fost ridicat ca mărturie

(versetele 10.34). Cu toate că cele douăsprezece seminţii potrivit gândurilor lui Dumnezeu erau un singur popor, unitatea practică a fost distrusă prin hotărârea celor două seminţii şi jumătate de a se stabili în Galaad. Ca să întâmpine această situaţie, asupra căreia tocmai au fost făcuţi atenţi de Iosua, seminţiile au construit un altar, un monument cu caracter religios.

Un astfel de drum s-a repetat deseori în istoria omenirii: ca să se pecetluiască unitatea politică a unei naţiuni, se apelează la sentimentele religioase ale inimii umane, la simţămintele ei, la temerile ei şi chiar la pasiunile ei. Aceasta este istoria idolatriei din lumea aceasta. Astfel Ieroboam a construit două altare: în Betel unul şi în Dan unul. El a momit poporul Israel la idolatrie, ca să consolideze autoritatea sa politică (1 Împăraţi 12,26-33). Mai târziu Nebucadneţar a ridicat o statuie din aur în Valea Dura, ca să adune pe mai marii împărăţiei sale cu toate popoarele lor, neamurile şi limbile în jurul tuturor instrumentelor muzicale (Daniel 3,1-7).

Cazul altarului „Martor" nu era aşa de grav, chiar dacă el aducea la lumină acelaşi principiu moral. În fond cele două seminţii şi jumătate de pe partea cealaltă a Iordanului erau uniţi cu fraţii lor. Dar altarul Domnului era deja ridicat pe muntele Ebal. Mai târziu el va fi în Ierusalim alături de chivotul legământului. Să ridici un alt altar într-un alt loc însemna practic să negi unitatea poporului. Însemna de asemenea, să desconsideri «locul, pe care Domnul Dumnezeul tău l-a ales, ca să lase să locuiască Numele Lui acolo».

Mesajul lui Fineas (versetele 13-20)

După ce adunarea lui Israel a auzit această chestiune, ea s-a strâns la Şilo, ca să pornească la luptă împotriva fraţilor lor. Fineas, fiul preotului Eleazar a fost mai întâi trimis împreună cu zece căpetenii, ca să se informeze detaliat la faţa locului. Aceasta era în concordanţă cu prescripţiile Legii lui Moise (Deuteronom 13,14.15). Fineas şi-a dovedit credincioşia faţă de Dumnezeu în chestiunea cu răul legat de Baal-Peor (Numeri 25,7.8). Mărturia acestei credincioşii – alături de cea a lui Moise, care a intervenit pentru popor – a fost păstrată în Scriptură (Psalm 106,23.30). Mai târziu Fineas a stat alături de chivotul legământului lui Dumnezeu în Betel cu ocazia evenimentului trist din Ghibea (Judecători 20,27.28).

Fineas avea o atitudine necruţătoare faţă de rău. Se temea, că altarul nu va fi nimic altceva decât o revoltă împotriva lui Dumnezeu. De aceea a amintit fraţilor săi de cele două evenimente triste în legătură cu Peor şi Acan, unde greşelile înfăptuite au întinat tot Israelul. Poporul întreg era răspunzător înaintea lui Dumnezeu: «mâine El Se va mânia împotriva întregii adunări a lui Israel» (versetul 18).

În acelaşi timp Fineas a arătat în cuvintele lui harul mare al inimii sale. Astfel el a propus celor două seminţii şi jumătate să vină înapoi la locuinţa Domnului, ca acolo să găsească o posesiune în mijlocul fraţilor lor. Ei vor împărţii moştenirea lor cu ei (versetul 19). Fie un astfel de exemplu un imbold pentru noi, să căutăm acest echilibru practic între râvna şi credincioşia faţă de Hristos şi cerinţele harului Său, singurul care ajunge la inimi!

Răspunsul celor două seminţii şi jumătate (versetele 21-29)

Răspunsul celor două seminţii şi jumătate arată că în principiu ele erau credincioase faţă de Domnul, cu toată înfăţişarea exterioară, care a luat naştere prin situaţia lor. Altarul a fost construit ca martor pentru generaţiile viitoare (versetul 24). Cu toate acestea au rămas îndoieli

referitoare la folosirea viitoare a altarului pentru slujba jertfelor (versetul 27). Nu era vorba de idolatrie, ci de slujba Domnului. Dar unitatea poporului lui Dumnezeu a fost desconsiderată.

Mulţi credincioşii se adună astăzi la mese ridicate de om în diferite locuri. Cu regret aceasta are loc în independenţă practică de Masa Domnului, unde se exprimă unitatea trupului prin frângerea unei singure pâini (1 Corinteni 10,17). Domnul să ne păzească de orice duh de independenţă! Până la sfârşitul istoriei Adunării pe pământ va fi un loc unde doi sau trei, care cheamă Numele Său dintr-o inimă curată, se adună în spre Numele Său.

Reîntoarcerea lui Fineas la popor în Şilo (versetele 30-34).

Răspunsul celor două seminţii şi jumătate a fost bun în ochii lui Fineas şi a celor zece căpetenii, care au adus această veste fraţilor lor în ţara Canaan. Drepturile lui Dumnezeu au fost solemn recunoscute: «fiii lui Israel au binecuvântat pe Dumnezeu» (versetul 33). Războiul civil a fost împiedicat şi pacea temporală între fraţi a fost regăsită.

Dar mai târziu vor ieşi la iveală roadele amare ale poziţiei ambigue a acestor seminţii. Lipsa energiei credinţei i-a amăgit să nu ia parte la luptele împotriva duşmanilor în timpul lui Barac şi Debora (Judecători 5,15-17). Paşterea turmelor în Galaad (un tablou al plăcerilor pământeşti din lumea aceasta) era pentru ei mai importantă decât interesele poporului lui Dumnezeu.

Seminţiile din Galaad au fost primele care au fost subjugate de duşmanii din afară. La început, când au ales moştenirea lor, Dumnezeu i-a lăsat să se apere. Dar la sfârşit Dumnezeu Însuşi a intervenit. El a trezit «duhul lui Pul, împăratul Asiriei» (1 Cronici 5,26), ca să pedepsească prin mâna naţiunilor necredincioşia, ale cărei rădăcini erau în această istorie tristă.

Să luăm seama la semnul degetului lui Dumnezeu, dar totodată să veghem «să nu fim lipsiţi de harul lui Dumnezeu» (Evrei 12,15). În încheiere cităm cuvintele unui slujitor al lui Dumnezeu: „Dumnezeu să ne păzească de aceste trei principii, care atrag după sine judecata lui Dumnezeu asupra locuinţei sale: de asemănarea cu lumea (Acan), de legătura cu lumea religioasă (Gabaon şi Peor) şi de independenţă (altarul „Martor”). Ultimul este cel mai şiret şi periculos dintre toate, deoarece independenţa este punctul de plecare al păcatului pentru toate celelalte.”

Capitolul 23

Ultimele cuvinte ale lui Iosua adresate poporului

Sfârşitul vieţii şi lucrării lui Iosua, a acestui slujitor credincios al lui Dumnezeu, sosise acum. Scriptura a păstrat spre învăţătura noastră ultimele lui cuvinte.

Deja la împărţirea ţării la seminţiile lui Israel, Domnul i-a spus lui Iosua, că el este bătrân, înaintat în vârstă (Iosua 13,1). Această remarcă este repetată acum: «Iosua era bătrân, înaintat în vârstă» (versetul 1) şi el însuşi adaugă: «Iată, astăzi eu mă duc pe calea întregului pământ (versetul 14).

Astfel Iosua a chemat pe tot Israelul, pe bătrânii lui, pe căpeteniile lui, pe judecătorii lui şi pe căpeteniile oastei, ca să le transmită ultimul mesaj: să se întărească în Dumnezeu, să se alipească de El, să continue cuceririle, şi să se ferească de pericolul unirii cu naţiunile.

Ultimul mesaj al lui Iosua

Istoria cuceririi ţării era în fond istoria puterii şi credincioşiei lui Dumnezeu:

- «Domnul Dumnezeul vostru a luptat pentru voi» (versetul 3): aşa s-a arătat *puterea* Sa.
- «Nici unul din toate cuvintele bune, rostite asupra voastră de Domnul Dumnezeul vostru n-a rămas neîmplinit» (versetul 14): aşa a fost *credincioşia* Sa, de care li s-a amintit deja la sfârşitul cuceririi ţării (Iosua 21,45).

Poporul dispunea încă de aceleaşi surse de ajutor (versetul 5), însă sub premisa că ei vor împlini anumite condiţii:

- În primul rând o inimă veghetoare şi sinceră faţă de Dumnezeu: «Luaţi deci bine seama asupra sufletelor voastre, ca să iubiţi pe Domnul, Dumnezeul vostru!» (versetul 11). În viaţa noastră de creştini totul depinde de starea inimii noastre şi de sentimentele noastre.
- Apoi, energia credinţei şi legătura strânsă cu Cuvântul: «Fiţi de aceea tari, ca să păziţi şi să împliniţi tot ce este scris în cartea Legii lui Moise» (versetul 6). Aceasta a spus-o Domnul lui Iosua deja înainte de cucerirea ţării (Iosua 1,7.8); acum Iosua aminteşte poporului aceste cuvinte.
- În sfârşit, vigilenţa permanentă faţă de vrăjmaşii care încă mai erau în ţară. Războaielor deschise şi alianţelor armatelor vrăjmaşe le va urma ademenirile viclene ale naţiunilor. Prin faptul că ele au pătruns în familia lui Israel, ele vor introduce acolo idolatria. Creştinii din lumea din vest nu cunosc ura şi asuprirea din partea puterilor politice şi religioase. Dimpotrivă, ispita de a intra în relaţii cu lumea şi de a iubi lucrurile pământului acesta este mult mai rafinată şi mai periculoasă.

Învăţături pentru Adunare

Paralela dintre învăţăturile date de Iosua lui Israel şi cele date de apostolul Pavel bătrânilor din Efes este deosebit de evidentă (Faptele Apostolilor 20,28-32):

- «Luaţi seama dar la voi înşivă»: aceasta este solicitarea de a fi atenţi la inima noastră.
- «După plecarea mea se vor strecura între voi lupi răpitori, care nu vor cruţa turma»: acestea sunt pericolele din afară.
- «Şi se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăţa lucruri stricăcioase»: aceasta arată spre pericolele care vin din interiorul Adunării.
- Mijloacele de ajutor sunt «Mâna lui Dumnezeu şi Cuvântul harului Său, care vă poate zidi şi vă poate da moştenirea împreună cu toţi sfinţii».

Căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu poporul Său Israel

Poporul Israel se afla sub Lege, şi Iosua le prezintă urmările căilor lor:

- Dacă poporul va fi credincios, Domnul va alunga naţiunile dinaintea lor (versetul 5) şi le va da binecuvântările făgăduite (Deuteronom 28,1-14).
- Dacă poporul nu va asculta (ceea ce din păcate aşa s-a dovedit a fi, după cum dovedeşte istoria), ei vor atrage asupra lor blestemele, care sunt scrise în cartea Legii (Deuteronom 28,15-68). Mânia Domnului se va aprinde împotriva poporului Său (versetele 13.16).

Dumnezeu acţionează şi în timpul de har în chip de guvernare cu ai Săi. Aceasta noi o pierdem deseori din vedere. «Ce seamănă omul, aceea va şi secera» (Galateni 6,7), ori binecuvântare ori blestem (1 Corinteni 11,32).

Dumnezeu practică această guvernare atât cu privire la fiecare credincios în parte cât şi cu privire la credincioşi în totalitatea lor. Primul aspect este o taină între fiecare suflet în parte şi Dumnezeu. Aspectul al doilea are loc în Adunare. Prin aceasta Dumnezeu doreşte să păstreze înaintea lumii mărturia Adunării, «stâlpul şi temelia adevărului» (1 Timotei 3,15).

Niciodată să nu uităm, că judecata lui Dumnezeu este expresia dragostei Lui faţă de noi. «Eu mustru şi disciplinez pe toţi aceia pe care îi iubesc» (Apocalipsa 3,19). Aceasta nu se poate despărţi de har. Tot ce are loc pe pământ, se va descoperi odată înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, «pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile înfăptuite în trup, potrivit cu binele sau răul pe care-l va fi făcut» (2 Corinteni 5,10). Acesta va fi momentul minunat, când mireasa se va pregăti pentru nuntă, ca să fie prezentată Mielului (Apocalipsa 19,7); «sfântă şi fără defect» (Efeseni 5,27), spre bucuria veşnică a Aceluia care S-a dat pe Sine pentru ea.

Pericolul de a deveni necredincios (versetul 12)

Poporul stătea în pericol să renunţe la ceea ce Dumnezeu le-a încredinţat. Dar Dumnezeu urăşte pe cei necredincioşi şi «purtarea celor ce se abat» (Psalm 101,3; 125,5).

Pericolul era mare în mod deosebit pentru acei evrei care stăteau în legătură cu creştinismul. Ei erau ameninţaţi să se abată. În acest caz ei ar aparţine acelora «care dau înapoi spre pierzare» (Evrei 10,39). Acelaşi pericol şi urmările lui îngrozitoare este prezentat de apostolul Petru: «Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptăţii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată» (2 Petru 2,21). În ambele cazuri este vorba de creştini cu numele, care nu au viaţă din Dumnezeu şi care după un anumit timp renunţă la mărturia creştină.

Un mântuit posedă viaţa din Dumnezeu şi nu poate pierde mântuirea sufletului său; dar dacă el se abate de la calea ascultării, atunci se abate de la calea creştină şi îşi pierde cununa (1 Corinteni 9,25), chiar dacă el este mântuit ca prin foc (1 Corinteni 3,15).

Capitolul 24

Ultimele cuvinte ale Domnului în Sihem

Sihem (versetul 1)

Duhul lui Dumnezeu ne conduce la Sihem, ca să auzim ultimele cuvinte ale Domnului, pe care Iosua le-a adresat poporului.

Acolo în apropiere, pe muntele Ebal, s-a mai strâns deja odată tot poporul în jurul chivotului legământului, după biruinţele asupra cetăţilor Ierihon şi Ai (Iosua 8,30.35). O copie a Legii lui Moise a fost scrisă pe table de piatră. Mulţi dintre cei care au fost martori ai acestei scene mai trăiau încă.

Dar Iosua, împuternicit de Dumnezeu, s-a adresat acum celor care purtau responsabilitatea în popor (bătrânii, judecătorii, căpeteniile poporului şi căpeteniile oastei). Drept urmare cuvintele

lui erau valabile pentru tot Israelul. În acelaşi fel apostolul Pavel s-a adresat în mod deosebit bătrânilor din Efes, ca să le vorbească despre Adunare (Faptele Apostolilor 20,28).

Cuvintele Domnului Dumnezeului lui Israel (versetele 2-13)

Dumnezeu a amintit prin Iosua de suveranitatea Sa, de puterea şi de harul Său. Începând cu chemarea lui Avraam căile lui Dumnezeu cu poporul Său se pot împărţi în şapte etape. Căile lui Dumnezeu sunt mijloacele prin care El Îşi exercită voia Sa.

a) *Chemarea lui Avraam (versetele 2 şi 3):* Dumnezeu l-a scos din naţiunile care slujeau idolilor, care locuiau la Eufrat. Dumnezeu l-a ales, l-a chemat şi i-a dat făgăduinţe. Această alegere este alegerea suverană a harului.

b) *Darul lui Isaac (versetul 3):* Fiul care s-a născut după timpul potrivit al vârstei de a naşte copii, a devenit moştenirea cerească. Mai târziu el a fost dat înapoi lui Avraam după jertfa de pe muntele Moria, ca să zicem aşa, trecând prin moarte (Geneza 22,4-14).

c) *Alegerea divină între Iacov şi Esau (versetul 4):* Aici avem o dovadă nouă a suveranităţii dumnezeieşti. Esau cel lumesc a primit ca moştenire ţinutul muntos din Seir, în timp ce Iacov, adevăratul moştenitor al făgăduinţei, a locuit mai departe în corturi ca într-o ţară străină (Evrei 11,9).

Urmaşii lui au trebuit chiar să coboare în Egipt, ca să rămână în viaţă. Din păcate acolo au căzut din nou în slujirea idolilor (Ezechiel 20,8).

d) *Ieşirea din Egipt prin traversarea Mării Roşii (versetele 5-7):* După acţionarea lui Dumnezeu în suveranitate, acum a trecut pe prim plan acţionarea Sa în putere, ca să elibereze pe poporul Său şi să învingă pe vrăjmaşii lui.

e) *Pustia (versetele 7-10):* «Aţi rămas multă vreme în pustie.» Dumnezeu nu le aminteşte aici de faptul că ei au continuat să slujească idolilor, slujbă din care Avraam a fost scos. În contrast cu aceasta El scoate în evidenţă puterea Sa, care a dat pe împăraţii amoriţilor în mâna lor, şi apoi de hotărârea Lui fermă, atunci când a transformat blestemul lui Balaam în binecuvântare.

Prorocul Amos aminteşte mai târziu de slujirea idolilor de către popor în pustie: «Mi-aţi adus voi jertfe şi daruri de mâncare, în timpul celor patruzeci de ani în pustie, casa lui Israel? Aţi ridicat pe Sacut, împăratul vostru, şi pe Caivan, chipurile voastre idoleşti, steaua dumnezeului vostru, pe care vi l-aţi făcut» (Amos 5,25.26).

f) *Trecerea prin Iordan şi biruinţele asupra vrăjmaşilor (versetele 11 şi 12):* Cele şapte naţiuni amintite deja au fost alungate de Israel printr-un act al providenţei dumnezeieşti (gărgăuni) şi nu prin puterea omenească (sabie şi arc).

g) *În final darul ţării făgăduinţei (versetul 13):* După lupte vine odihna şi pacea.

Acest rezumat al căilor lui Dumnezeu cu Israel ne aminteşte nouă creştinilor de toată istoria harului lui Dumnezeu pentru poporul Său ceresc: ales, chemat, hotărât mai dinainte, vase ale făgăduinţei şi pecetluiţi cu Duhul pentru ziua răscumpărării, noi am fost introduşi în locurile cereşti. Acolo am fost binecuvântaţi cu orice binecuvântare duhovnicească în Hristos (Efeseni 1,3-14; 2,4-7; Romani 8,29.30).

Mesajul lui Iosua adresat poporului (versetele 14 şi 15)

După declaraţia lui Dumnezeu, Iosua însuşi s-a adresat „acum” (versetele 14 şi 23) inimii şi conştiinţei poporului. Apostolul Pavel a făcut exact acelaşi lucru înaintea bătrânilor din Efes. El

nu a încetat să le facă cunoscut tot planul lui Dumnezeu. El îi va părăsi, căci el ajunsese la sfârşitul alergării lui. Şi „acum" el i-a instruit (Faptele Apostolilor 20,22.25.32).

Iosua a îndemnat poporul să se teamă de Dumnezeu, să-I slujească şi să se despartă de slujirea la idoli. Prin aceasta a confirmat solicitarea lui Moise (Deuteronom 6,13.14). Aceste cuvinte sunt cu atât mai remarcabile cu cât ele au fost în gura Domnului arma prin care El a adus pe satan la tăcere în pustie (Matei 4,10). Să te temi de Dumnezeu înseamnă să-I dai onoare, să-I slujeşti şi să-I aduci adorare. Obed, fiul lui Boaz şi Rut, bunicul lui David, a primit la naştere un nume cu o însemnătate deosebită. Obed înseamnă slujitor. Aceasta trebuia să amintească poporului de această atitudine dublă – de slujire şi de adorare.

Cum am putea noi face această slujbă altfel decât în despărţirea de idoli, prin aceea că noi practic renunţăm la tot ce a ocupat locul lui Hristos în inima noastră (1 Ioan 5,21)?

Iosua a terminat comunicarea sa cu o mărturisire de credinţă: «Cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului» (versetul 15). Acest slujitor al lui Dumnezeu este un exemplu despre felul cum omul lăuntric se înnoieşte, în timp ce omul exterior trece (2 Corinteni 4,16). În felul acesta el a impulsionat casa lui după el, ca să urmeze pe cărarea credinţei. Mărturisirea de credinţă a lui Iosua este cu atât mai ciudată, cu cât Scriptura nu dă nici un detaliu despre casa lui Iosua şi nu relatează despre urmaşii lui. Fie ca acest exemplu să fie un imbold pentru părinţi, ca ei să exercite o tot aşa de fericită influenţă asupra copiilor lor, pe care Domnul li i-a încredinţat!

Discuţia dintre Iosua şi popor (versetele 16-24)

Într-o sinceritate necugetată poporul s-a obligat conştient să imite pe Iosua: „Şi noi vom sluji Domnului" (versetul 18). Israel a confundat responsabilitatea cu puterea necesară pentru a îndeplini această responsabilitate. Odinioară poporul a dat lui Moise aceeaşi declaraţie, chiar înainte de a cunoaşte cerinţele Legii: «Vom face tot ce a zis Domnul!» (Exod 19,8; 24,3). Lecţia îngrozitoare, pe care au avut-o de învăţat părinţii lor în legătură cu viţelul de aur, dispăruse dinaintea ochilor lor. Nimic nu este mai uituc ca inima noastră, dacă ea nu este întărită prin har. Experienţa trecutului nu este de nici un ajutor în viaţa creştină, ca să reziști în faţa încercărilor actuale. Noi avem totdeauna nevoie de Hristos în inimă, ca să ne împotrivim ispitelor lumii.

După ce Iosua a atras atenţia poporului cu privire la slăbiciunea sa (versetul 19) şi urmările neascultării (versetul 20), acesta a confirmat de trei ori intenţia lui de a sluji lui Dumnezeu cu puterea proprie (versetele 18.21.24). Nu trebuie să aştepţi mult, până se arată slăbiciunea şi necredincioşia poporului. Este întreaga istorie a cărţii Judecători.

Legământul din Sihem (versetele 25-28)

În Sihem, la stejarul lui More, unde Avraam a construit primul său altar (Geneza 12,6.7), a fost ultima acţiune a lui Iosua, să încheie un legământ cu poporul. El este scris în cartea Legii lui Dumnezeu. O piatră mare a fost ridicată ca martor şi el a trimis poporul înapoi în moştenirea sa.

Istoria întregii suferinţă viitoare a lui Israel era acum pecetluită prin propria greşeală (versetul 27). Dar Hristos va răspunde la cruce pentru responsabilitatea poporului Său necredincios. Prin sângele Lui ispăşitor El va încheia un nou legământ, pe baza căruia i se va ierta lui Israel şi prin care el va fi restabilit şi în cele din urmă binecuvântat.

Moartea lui Iosua (versetele 29-31)

Iosua şi-a terminat călătoria la vârsta de 110 ani, însă lucrarea în ţară nu era încă terminată. El este numit aici la sfârşitul slujbei sale «robul Domnului» (Judecători 2,8). În felul acesta simplu şi mişcător se exprimă recunoştinţa din partea lui Dumnezeu.

Va auzi cândva unul sau altul dintre noi cunoscutul glas al Domnului spunând: «Bine, rob bun şi credincios! … intră în bucuria Stăpânului tău!» (Matei 25,21)? Titlul de laudă al unui creştin este acela de a fi un rob sau un sclav al lui Isus Hristos (Filipeni 1,1; Tit 1,1). Noi am fost răscumpăraţi prin El (1 Corinteni 6,20; 2 Petru 2,1), ca să-I aparţinem (2 Corinteni 5,15) şi să-I slujim mergând pe urmele Lui (Ioan 12,26).

Mormântul lui Iosua se afla în mod normal în teritoriul moştenirii sale în Timnat-Serah în ţinutul deluros al lui Efraim (Iosua 19,50; 24,30; Judecători 2,9). Exact pe acest ţinut deluros fiii lui Iosif au dat înapoi dinaintea puterii vrăjmaşului (Iosua 17,14-18). Moştenirea şi mormântul lui Iosua ne amintesc deci de faptul că «ceea ce câştigă biruinţa asupra lumii este credinţa noastră» (1 Ioan 5,4).

Influenţa binecuvântată a lui Iosua s-a făcut remarcată în timpul zilelor când martorii lucrării Domnului mai trăiau încă (versetul 31). Când s-a ridicat o generaţie nouă (Judecători 2,10), s-a răspândit în popor pericolul fatal al idolatriei. Puterea ascunsă din Ghilgal s-a pierdut şi a făcut loc lacrimilor din Bochim.

Tot aşa a fost şi cu istoria Adunării după moartea apostolilor şi tot aşa a fost cu istoria ultimelor treziri lucrate de harul lui Dumnezeu în Adunare. Dar Hristos şi puterea harului Său constituie – mai mult ca oricând – comoara adevărată alor Săi şi singura sursă de ajutor până la revenirea Sa.

Mormântul osemintelor lui Iosif (versetul 32)

Prin credinţă Iosif a dat poruncă cu privire la oasele sale (Evrei 11,22). Cu moartea lui în Egipt se termină prima carte a lui Moise (Geneza 50,25.26). Moise şi-a luat ca sarcină, să ia cu sine oasele lui Iosif la ieşirea din Egipt (Exod 13,19).

Israel a împlinit acum cu credincioşie în Sihem ultima dorinţă a patriarhului. Odinioară Iosif a plecat din Hebron şi s-a coborât la Sihem, ca să caute pe fraţii lui. Acolo erau acum puse osemintele lui, în apropiere de fântâna lui Iacov (Ioan 4,12), tatăl său, în speranţa învierii minunate.

Moartea şi mormântul lui Eleazar, fiul lui Aaron (versetul 33)

Pus deoparte de Dumnezeu în mijlocul familiei preoţeşti, şi Eleazar, «căpetenia căpeteniilor leviţilor» (Numeri 3,32) îşi termină alergarea.

Postfaţă

Istoria pustiei s-a încheiat cu moartea lui Aaron, preotul, şi moartea lui Moise, conducătorul lui Israel. Relatarea cuceririi ţării este acum caracterizată prin moartea lui Eleazar, preotul, şi Iosua, conducătorul lui Israel. Toţi patru reflectă caracterul lui David, care «după ce a slujit celor din

generaţia lui prin voia lui Dumnezeu, a murit, a fost adăugat lângă părinţii săi» (Faptele Apostolilor 13,36).

Moartea este astfel sfârşitul slujirii pe pământ. Uneltele umane în lucrarea lui Dumnezeu părăsesc unul după altul câmpul de lucru, fără ca activitatea lor să fie încheiată. Caracterul lucrării omeneşti – chiar şi a celor credincioşi – este, că ea rămâne neterminată. Altfel este la Dumnezeu şi la Domnul Isus:

- Dumnezeu a încheiat lucrarea creaţiei spre glorificarea Fiului Său, Întâiul născut din toată creaţia (Coloseni 1,15) şi a văzut că totul era bun (Geneza 2,2).
- Hristos, în ale cărui mâini Tatăl a dat toate lucrurile (Ioan 13,3; Matei 11,27), a terminat lucrarea de răscumpărare spre glorificarea Tatălui Său (Ioan 17,4; 19,30).
- Dumnezeu continuă şi acum lucrarea în lume până la terminarea ei. Fie că este vorba de judecată, dacă este necesară (1 Samuel 3,12), fie că este vorba de binecuvântare în inima sfinţilor până în ziua lui Hristos (Filipeni 1,6; Isaia 46,10.11).
- Toate rămân în mâinile Aceluia care este «Rădăcina şi Sămânţa lui David» (Apocalipsa 22,16). «Potrivit puterii unei vieţii nepieritoare» (Evrei 7,16) El va conduce în slava învierii pe toţi cei care au adormit în El.